

— Да я задуша ли или да я разцѣлувамъ? — попита той себе си, като я улови за гърлото.

Въ ужасъ тя го улови за ржката. Послѣ, като съ желѣзни клѣщи, го улови за рамената... Болеславъ трѣбваше да събере всичкитѣ си сили, за да противостои на напора на тие мускули.

Започна се една безмѣлвна борба. Тя се продължи една, двѣ минути и не можѣ да се свърши... Ту страшна, ту отчаяна, тя изглеждаше да е за животъ или смъртъ, но сѣ пакъ не бѣше сериозна. Нито единъ отъ борящитѣ се не знаеше вече, за какво се бори. Неговитѣ налѣти съ кръвъ очи търсѣха нейния погледъ. Нейнитѣ влажни грѣди се притискаха къмъ неговитѣ грѣди. Дишенето имъ се бѣше смѣсило. Здравно прѣгърнати, тѣ се люшкаха ту въ една, ту въ друга посока, докѣ най-послѣ той я повали на земята... Но тя не се забърка и се опита да го повлече съ себе си въ своето падане.

За мигъ прѣкратили борбата, тѣ мечтателно се спогледаха единъ други въ очитѣ. Изведнѣжъ тя затрепера отъ петитѣ до главата и си облегна бузата на ржката, съ която се борѣше.

Той видѣ това: той видѣ, какъ очитѣ ѝ, плахо свѣтящи, гледаха въ неговитѣ очи, и какъ нейното хубаво, диво лице горѣше и пламваше подъ неговия погледъ.

— Та вие и двамата сте проклети! — забуча въ ушитѣ му.

Той съ въздишка се наведе къмъ нея и... я цѣлуна въ устата.

Тя запъшка силно, притисна се къмъ него и впи зѣбитѣ си въ неговитѣ устни... Послѣ тя изнемоцѣла залитна и падна, като си удари тежко темето въ пода.

Той я гледаше съвсѣмъ смаянъ. Тя лежеше като мъртва, само развълнуванитѣ ѝ гърди тежко дишеха. Отъ неговитѣ устни сълзѣше кръвъ. Той безсѣзнателно я облиза съ языка си.